

Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος: Η Εκκλησία δεν επιβάλλει την θέασή της, αλλά την προβάλλει προς ελεύθερη αποδοχή

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

«Η Εκκλησία δεν επιβάλλει την θέασή της, αλλά την προβάλλει προς ελεύθερη αποδοχή» τόνισε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος κατά το Επίσημο δείπνο που παρέθεσε το βράδυ του Σαββάτου (1/2) στους Έλληνες Ευρωβουλευτές και στα μέλη της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας, με την ευκαιρία έναρξης της νέας Κοινοβουλευτικής Περιόδου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Παρέστησαν, επίσης, ο Αντιπρόεδρος της Βουλής Αθανάσιος Μπούρας, ο Επίσκοπος Τανάγρας κ. Απόστολος, Διευθυντής του Γραφείου της Αντιπροσωπείας της Εκκλησίας της Ελλάδος στις Βρυξέλλες, ο Πρωτοπρεσβύτερος Εμμανουήλ Παπαμικρούλης, Γραμματέας της Συνοδικής Επιτροπής επί των Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων και ο Αρχιδιάκονος Δημήτριος Φωκιανός.

Καλωσορίζοντας τους καλεσμένους ο Αρχιεπίσκοπος αναφέρθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση και τη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, τονίζοντας τα ιστορικά βήματα και τα οφέλη της, όπως την ειρήνη και τη συνεργασία. Επίσης, επεσήμανε τη συμβολή των Εκκλησιών στη διαδικασία αυτή και τη συνεργασία τους με τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα.

«Η Εκκλησία δεν επιβάλλει τη θέασή Της, αλλά την προβάλλει προς ελεύθερη αποδοχή, ενώ εκφράζει την οποιαδήποτε άποψή της, πάντοτε με αγαθή προαίρεση και επειδή θέλει ουσιαστικά να επιτύχει και όχι να αποτύχει το αναπτυσσόμενο και εξελισσόμενο ευρωπαϊκό οικοδόμημα και να καταστεί μόνιμο και σπουδαίο, βασισμένο σε υγιείς αρχές και αξίες, για να μπορέσει εν τέλει να διατηρηθεί» σημείωσε ο Αρχιεπίσκοπος.

Αναλυτικά ο Αρχιεπίσκοπος τόνισε:

«Καλῶς ἦλθατε! Σᾶς εὐχαριστῶ θερμότατα ποὺ ἀνταποκριθήκατε μὲ εὐγένεια στὴν πρόσκλησή μας. Ἡ παρουσία σας μᾶς τιμᾷ καὶ μᾶς χαροποιεῖ.

Μὲ ἀφορμὴ, λοιπόν, τὸ κοινὸ αὐτὸ δεῖπνο τῆς πρώτης γνωριμίας μας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μοιρασθῶ μαζί Σας ὀρισμένες σκέψεις μου ἀναφορικὰ μὲ τὴν συντελούμενη εὐρωπαϊκὴ ὁλοκλήρωση μέσω τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ὁλοκλήρωση

Ἡ ἰδέα τῆς «Ἑνώσεως» τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν δὲν εἶναι νέα. Ὑπῆρξαν διάφορες προσπάθειες στὸ παρελθόν, ὡστόσο μόνο στὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ ἰδέα τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Εὐρώπης ἐκφράζεται σὰν πολιτικὸ καὶ ὑπερπολιτικὸ σύνθημα.

Ἐν τούτοις, ἐξ αἰτίας τῶν δύο καταστρεπτικῶν Παγκοσμίων Πολέμων τοῦ προηγούμενου αἰῶνα, τὸ ὄραμα μιᾶς ἐνωμένης Εὐρώπης ὑπέστη καθοριστικὸ πλῆγμα καὶ δὲν ἐπανῆλθε παρὰ ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τοῦ φρικτοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου – ἐν πολλοῖς ὡς ἀπόρροιά του – καὶ πιὸ συγκεκριμένα ἐπανῆλθε μὲ τὴν Ἰδρυτικὴ Συνθήκη τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, τὴν Συνθήκη τῆς Ρώμης τοῦ 1957.

Τὸ τέλος τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου (1991) σήμανε τὴν ἐπέκταση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καὶ πρὸς τὴν Κεντρικὴ καὶ Ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ εὐτυχῶς καὶ πρὸς τὴν μαρτυρικὴ καὶ διηρημένη – ἀκόμη – ἀπὸ τὴν τουρκικὴ στρατιωτικὴ κατοχὴ

μεγαλόνησό μας Κύπρο. Απομένουν πλέον πρὸς ἔνταξη τὰ Δυτικὰ Βαλκάνια, τὰ ὁποῖα ἐλπίζουμε νὰ ἐνταχθοῦν σύντομα, ἀφοῦ προηγουμένως καλύψουν τὶς σχετικὲς προϋποθέσεις, ἰδιαιτέρως σὲ ζητήματα ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, κράτους δικαίου, δημοκρατίας κλπ. Τὸ ζήτημα τῆς Τουρκίας εἶναι περίπλοκο, πολύπλοκο καὶ ἡ ὑποψηφιότητά της ἄκρως προβληματική, ἀπὸ πολλὰς ἐπόψεις. Ὑποθέτω πὼς ἡ ΕΕ θὰ δεῖ τὸ θέμα ψύχραιμα καὶ εἰς βάθος.

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ διαδικασία εὐρωπαϊκῆς ὁλοκλήρωσης ὑπῆρξε μοναδικὸ ἱστορικὸ ἐπίτευγμα τεραστίων διαστάσεων. Ἀποτελεῖ τὴν σημαντικότερη διαδικασία εἰρηνικῆς καὶ ἐλεύθερης «ἐνώσεως» κρατῶν καὶ λαῶν, ἀντιμαχομένων μέχρι θανάτου κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν τους, «ἐνώσεως» ἔστω ἀτελοῦς καὶ ὑβριδικῆς. Τὰ ὀφέλη ὑπῆρξαν πολλαπλά, μὲ σημαντικότερο τὴν ἐμπέδωση τῆς εἰρήνης, τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς συνεργασίας, τὴν καταπολέμηση τοῦ ἐθνικισμοῦ καθὼς καὶ ἄλλων ἀκραίων ἰδεολογιῶν καὶ συστημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχαν ταλαιπωρήσει τὴν Γηραιά Ἡπειρο τὸ προηγούμενο ἥμισυ τοῦ αἰῶνα. Ἡ ἐμπέδωση τῆς εἰρήνης μοιάζει σήμερα ἀπόλυτα δεδομένη καὶ φυσιολογική, ἐν τούτοις δέν ἦταν καθόλου τέτοια στὸ παρελθόν. Ὁ πόλεμος στὴν Οὐκρανία ἦλθε, θεωρῶ, νὰ μᾶς τὸ ὑπενθυμίσει, ἀσχέτως τῶν εὐθυνῶν. Ταυτόχρονα, χάρις στὴν Εὐρωπαϊκὴ ὁλοκλήρωση ἐξασφαλίσθηκαν καὶ ἄλλα σημαντικὰ ζητήματα, ὅπως τὰ ἀνθρώπινα καὶ μειονοτικὰ δικαιώματα, ἡ αὔξηση τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου καὶ ἡ συνοχή, ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος, γιὰ νὰ ἀναφέρω μόνις μερικὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ σπουδαῖα ἐπιτεύγματα τῆς εὐρωπαϊκῆς ὁλοκλήρωσης.

Ἡ Συμβολὴ τῶν Ἐκκλησιῶν

Στὴν διαδικασία εὐρωπαϊκῆς ὁλοκλήρωσης συνέβαλε πολύτιμα καὶ ὁ ἀπὸ πολλῶν δεκαετιῶν διεξαγόμενος διαχριστιανικὸς Διάλογος πρὸς ἐπίτευξη καταλλαγῆς καὶ συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἐπιστροφή τους στὴν ἀρχαία ἐνωμένη Ἐκκλησία τῆς πρώτης χιλιετίας τοῦ ἡνωμένου τότε Χριστιανισμοῦ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Ἀναγνωρίζοντας, μάλιστα, τὴν τεράστια σημασία τῆς διαδικασίας ὁλοκλήρωσης καὶ τὴν ἀναγκαῖα συμβολὴ καὶ συνεισφορὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ Ἐκκλησίες, Ρωμαιοκαθολικὴ, Προτεστάντικες καὶ Ὁρθόδοξη, δημιούργησαν θεσμοὺς καὶ γραφεῖα ἀντιπροσώπευσης στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση, συμβάλλοντας ποικιλοτρόπως στὴν οἰκοδόμηση καὶ ἐπίτευξη τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ὁράματος.

Δυστυχώς, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση κατὰ τὴν περίφημη προπαρασκευαστικὴ διαδικασίᾳ τοῦ Εὐρωσυντάγματος ἀπέρριψε – ἀκατανόητα καὶ ἀδικοιολόγητα – τὸ προοίμιο μὲ τὶς ἀναφορὰς στὴν ἀρχαιοελληνικὴ καὶ χριστιανικὴ Παράδοση τῆς Εὐρώπης. Ἐν τούτοις, ἡ Συνθήκη τῆς Λισσαβώνας (2007) θεσμοθέτησε μόνιμο Διάλογο μεταξὺ τῆς ΕΕ καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ Ἄρθρο 17 ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«1. Ἡ Ἑνωση σέβεται καὶ δεν θίγει τὸ καθεστῶς που ἔχουν σύμφωνα με τὸ εθνικὸ δίκαιο οἱ ἐκκλησίες καὶ οἱ θρησκευτικὲς ενώσεις ἢ κοινότητες στα Κράτη – Μέλῃ. 2. Ἡ Ἑνωση σέβεται ἐπίσης τὸ καθεστῶς που ἔχουν σύμφωνα με τὸ εθνικὸ δίκαιο οἱ φιλοσοφικὲς καὶ μὴ ομολογιακὲς οργανώσεις. 3. Ἡ Ἑνωση διατηρεῖ ἀνοιχτό, διαφανὴ καὶ τακτικὸ διάλογο με τὶς ἐκκλησίες καὶ τὶς οργανώσεις αὐτές, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἰδιαίτερη ταυτότητα καὶ συμβολή τους».

Μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, ἡ Ε.Ε. ἀναγνωρίζει τὸν μείζονα πνευματικὸ, πολιτιστικὸ καὶ κοινωνικὸ ρόλο τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἶναι ἐπίσης προφανὲς ὅτι ἀναγνωρίζεται ἡ βαρύτητα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ στάση αὐτὴ εἶναι θετικὴ καὶ ἀποτελεῖ τὴν βάση τοῦ θεσμικοῦ διαλόγου καὶ τῆς συνεργασίας μεταξὺ Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καὶ Ἐκκλησιῶν πρὸς ἐπίτευξη τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ὁράματος. Τὸ Ἄρθρο αὐτὸ ἀποτελεῖ μίᾳ καλὴ βάση.

Ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε σέ γενικές γραμμές ἀπὸ ἐπιφυλακτικὴ ἕως θετικὴ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ 1980 ἐν ὄψει τῆς εἰσόδου τῆς Ἑλλάδος στὴν τότε ΕΟΚ, ἡ Ἐκκλησία συνέστησε τὴν α΄ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ παρακολουθήσεως θεμάτων τῆς Ε.Ε., κατόπιν δὲ τὸ Γραφεῖο Σχέσεων τὸ 1994, ἐνῶ τὸ 1998 ἰδρύθηκε ἡ «Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Παρακολουθήσεως Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων» καὶ ἀμέσως μετὰ ἐγκαινιάσθηκε -ἐπὶ τοῦ Προκατόχου μου κυροῦ Χριστοδούλου - τὸ Γραφεῖο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς Βρυξέλλες, κατόπιν συμφωνίας μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἐπὶ τῇ βάσει ρήτρας ἀμοιβαιότητος ἐκπροσωπήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου σὲ Βρυξέλλες καὶ Ἀθήνα ἀντιστοίχως. Πρῶτος Διευθυντὴς ὁρίσθηκε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἀχαΐας Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὶς βάσεις τοῦ Γραφείου στὴν πρώτη κρίσιμη περίοδο, διαχειριζόμενος μὲ διάκριση, σύνεση, εὐγένεια καὶ διπλωματία τὴν λειτουργία του, καταθέτοντας ἀξιοπρεπῶς τὴν μαρτυρία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Γραφείου ὑπῆρξε διττός : Ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ παρακολουθεῖ τὴν διαδικασία ὁλοκλήρωσης καὶ νὰ ἐνημερώνει τὴν Ἱεραρχία καὶ τὸν λαό, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ συμβάλλει ἐποικοδομητικὰ μὲ τὴν συνήθη «προφητικὴ φωνή» τῶν Ἐκκλησιῶν στὴν συνεχῶς ἐξελισσόμενη διαδικασία ὁλοκλήρωσης, μεταφέροντας τὶς ἀπόψεις καὶ ἀνησυχίες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Λαοῦ, ἐνδυναμώνοντας τὶς διορθόδοξες σχέσεις, τὸν διάλογο μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν

καὶ τῶν θρησκειῶν, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρωτίστως τὸν διάλογο μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση καὶ τὰ θεσμικά της ὄργανα. Ἄν καὶ δὲν εἶναι εὐρέως γνωστό, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε ἡ πρώτη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ποὺ θεσμοθέτησε ἤδη ἀπὸ τὸ 1980 μηχανισμό παρακολουθήσεως τῶν ἐξελίξεων τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐνώσεως, ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἐπικειμένης – τότε – εἰσόδου τῆς Πατρίδος μας στὴν Ε.Ο.Κ.

Σήμερα

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεχίζει νὰ βλέπει θετικὰ τὴν διαδικασία εὐρωπαϊκῆς ὁλοκλήρωσης. Ἀποδέχεται πολλὰ ἀπὸ τὶς ἀξίες ποὺ αὐτὴ ἡ διαδικασία ἐνσαρκώνει καὶ προωθεῖ, διαφωνεῖ, ὅμως, μὲ ἄλλες, ὑπερασπιζόμενη τὶς αἰῶνες διαχρονικὲς ἀξίες Της, οἱ ὁποῖες πηγάζουν ὅχι ἀπὸ ὁποιαδήποτε πεπερασμένη ἀνθρώπινη φιλοσοφία ἢ κοσμοθεωρία, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θεόπνευστη παράδοσή Της καὶ φέρουν ἀνεξίτηλο τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐπιβάλλει τὴν θέασή Της, ἀλλὰ τὴν προβάλλει πρὸς ἐλεύθερη ἀποδοχή, ἐνῶ ἐκφράζει τὴν ὁποιαδήποτε ἄποψή της, πάντοτε μὲ ἀγαθὴ προαίρεση καὶ ἐπειδὴ θέλει οὐσιαστικὰ νὰ ἐπιτύχει καὶ ὄχι νὰ ἀποτύχει τὸ ἀναπτυσσόμενο καὶ ἐξελισσόμενο εὐρωπαϊκὸ οἰκοδόμημα καὶ νὰ καταστεῖ μόνιμο καὶ σπουδαῖο, βασισμένο σὲ ὑγιεῖς ἀρχὲς καὶ ἀξίες, γιὰ νὰ μπορέσει ἐν τέλει νὰ διατηρηθεῖ.

Οἱ Ἐκκλησίες κομίζουν μία βαθειὰ δισχιλιετῇ ἐμπειρία καὶ σοφία, διότι προϋπῆρχαν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, συμβάλλοντας καθοριστικὰ στὴν δημιουργία τους, καὶ διότι γνωρίζουν ὅτι δίχως βαθιεῖς πνευματικὲς ἀξίες καὶ

ἀναφορές, εἶναι δύσκολο ἕως ἀδύνατο νὰ διατηρηθοῦν τὰ ὁποιαδήποτε «ἀνθρώπινα κατασκευάσματα». Ἡ κατάρρευση, εἰς τὰ ἑξ ὧν συνετέθησαν, διαφόρων πολιτικῶν καὶ πολιτειακῶν «ἐνώσεων», παλαιοτέρων καὶ προσφάτων, ἀποδεικνύει τοῦ λόγου τὸ ἀληθές.

Εἰδικώτερα, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐνδιαφέρεται γιὰ ζητήματα ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν, ζητήματα σχέσεων ἐκκλησίας – πολιτείας, ταυτότητος, δημογραφίας, κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ κοινωνικῶν δικαιωμάτων, τεχνητῆς νοημοσύνης, περιβάλλοντος, ἀσφάλειας ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς, τοῦ ἀκανθώδους καὶ κρισίμου ζητήματος τῆς μετανάστευσης πληθυσμῶν πρὸς τὴν Εὐρώπη. Τὰ ζητήματα αὐτὰ ἀγγίζουν διαφοροτρόπως καὶ διαφορομόρφως θεμελιώδεις πτυχές τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία ὑποστηρίζει τὴν λελογισμένη ἐρμηνεία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν, ὑπογραμμίζοντας συνάμα τὴν τεράστια σημασία τῆς προστασίας τοῦ παραδοσιακοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας ὡς κυττάρου τῆς κοινωνίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἕτοιμη νὰ συμμετάσχει ἐποικοδομητικὰ στὸν διεξαγόμενο Διάλογο ἀναφορικὰ μὲ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς εὐρωπαϊκῆς ὁλοκλήρωσης, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα μείζονα κοινωνικὰ ζητήματα, στὸν διαχριστιανικὸ καὶ διαθρησκευτικὸ διάλογο, στὴν ἐμπέδωση τῆς εἰρήνης, τῆς καταλλαγῆς, τῆς ἀνοχῆς, τῆς ἀγάπης, τῆς συνεργασίας, τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος, μεταφέροντας τὴν μακρὰ φιλοκαλική Της παράδοση, ἐμποτισμένη μὲ τὴν χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἐντὸς τοῦ πλαισίου αὐτοῦ, λοιπόν, ἐπιζητοῦμε τὸν συνεχῆ Διάλογο μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ θεσμικὰ ὅργανα, τὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο, τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο. Ἐσεῖς οἱ Εὐρωβουλευτὲς ἀποτελεῖτε ἐν πολλοῖς τὴν γέφυρα ἐπικοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση. Τὸ Γραφεῖο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος φιλοδόξει νὰ συμβάλει σχετικὰ. Χρειαζόμασθε τὴν βοήθειά σας. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Τανάγρας κ. Ἀπόστολος, Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου, εἶναι ἀνοικτὸς σὲ κάθε συνεργασία.

Περαίνοντας, ἡ Ευρωπαϊκὴ Ἑνωση χρειάζεται ἀναφορὲς σὲ διαχρονικὲς ἀξίες γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἐπιβιώσει. Ἐσεῖς, ὡς Ἕλληνες, ὀφείλετε νὰ συμβάλετε σὲ αὐτό, τόσο μὲ τὴν εὐθυκρισίᾳ μιᾶς ἐλληνορθόδοξης «προφητικῆς» ματιᾶς, ὅσο καὶ μὲ τὴν ἀνανεωτικὴ καὶ ἀνακαινιστικὴ δύναμη τῆς ἐλληνικῆς καὶ ὀρθόδοξης παράδοσής μας. Σᾶς ἐνθαρρύνω πατρικὰ νὰ τὸ προσπαθήσετε ἐντατικά.

Καλὴ ἐπιτυχία στὴν εὐθυνοφόρα ἀποστολή Σας ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης

».

Κατόπιν, χαιρετισμό απηύθυναν ο Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. Αθανάσιος Μπούρας, ο οποίος μετέφερε τις ευχές του Προέδρου της Βουλής κ. Νικήτα Κακλαμάνη και αναφέρθηκε στην ανάγκη συνεργασίας πολιτικών και θρησκευτικών παραγόντων τονίζοντας ότι οι θρησκευτικές αξίες μπορούν να αποτελέσουν έναν χρήσιμο ηθικό χάρτη για την οικοδόμηση ανθεκτικών

Φωτογραφίες: Χρήστος Μπόνης